

Bytostné.

Ve svém Poselství jsem často hovořil o bytostném ve stvoření. Mluvil jsem o jeho druhu a jeho působení, také o jeho významu pro lidského ducha, jemuž ve stvoření urovnává cesty k jeho vývoji až ke zdokonalení.

To vše je vám již známo. Přesto pokládám za nutné ještě jednou nyní podrobněji promluvit o všem bytostném, aby člověk dostal příležitost do sebe přijmout celistvý obraz jeho působení.

—

„Bytostné“ je výraz, který jsem vám sám dal, protože nejlépe vyjadřuje **to**, co je schopno dát vám určitou formu pro vaše pojmy o působení a o druhu této důležité části stvoření, která je důležitá pro každou tvůrčí činnost.

„Bytostné“, nazvěme to také pro **stvoření** „podstatné“, nebo ještě lépe ve stvoření „viditelně vystupující“, pak bude vám snad lépe srozumitelnější to, co vám skutečně pod pojmem „bytostné“ chci říct.

Můžeme použít ještě i jiné pojmy vaší slovní zásoby, aby se to vyjádřilo ještě lépe. K tomu patří výraz: „spojující“, nebo jen krátce: „svazující“ a tím samo „vázané“.

Po všech těchto přechodných výrazech mohu klidně také říct: „formy tvořící“, aniž byste si při tom mysleli, že by bytostné z **vlastního** chtění tvořilo formy; neboť by to bylo falešné, protože bytostné může formy vytvářet jen tehdy, když za ním stojí

ženoucí vůle Boží, živoucí prazákon stvoření.

Můžeme bytostné rovněž nazvat i výkonnou a udržující hybnou silou utváření forem! Tím bude snad vaší schopnosti uvažování nejsnáze dán přibližně **správný** pojem.

Bytostné, tedy ve formě viditelně vystupující, a proto také v obraze zpodobněné, je **vše** kromě Boha. Bůh sám je bezbytostný. Tak to nazvěme oproti pojmu bytostné.

Tudíž všechno, co je mimo bezbytostného Boha, je bytostné a zformované!

Přijměte to jako základní pojem k pochopení.

Z bezbytostného samotného, tedy bezprostředně z Boha, pocházejí jen ještě oba Synové Boží, jinak nic, a oba Synové sami nesou bezbytostné v sobě a jsou tím s Bohem jedno.

Bytostné je tedy vše kromě Boha. A protože mimo Boha existuje jen ještě Boží vyzařování, tak je tudíž bytostné přirozeným a nevyhnutelným vyzařováním Božím.

Bytostné je tedy mnohem obsáhlejší a vyšší, než jste se domnívali. Obsahuje tedy **vše** mimo Boha, rozděluje se však v mnohá odstupnění, podle stupně ochlazení a s tím spojenou vzdáleností od Boha.

Pokud **správně** znáte Poselství, tak budete vědět, že jsem již mluvil o Božsky bytostném, které se nalézá v Božské sféře, dále o duchovně bytostném, které se opět dělí do čistě duchovně bytostného a duchovně bytostného; pak jsem zmínil stupeň jen bytostného, k němuž se směrem dolů připojuje jemnohmotnost a

nakonec i hrubohmotnost se všemi svými rozličnými přechody.

Protože však bytostné je **vše** kromě samotného Boha, nazval jsem různé druhy prostě jen Božské, čistě duchovní, duchovní a bytostné, k tomu jemnohmotnost a hrubohmotnost jakožto různá odstupnění směrem dolů.

Ve velkém základním charakteru je však jen dvojí: Bezbytostné a bytostné. Bezbytostné je Bůh, zatímco jeho vyzařování musí být nazváno bytostným. Něco jiného neexistuje; neboť vše, co je mimo Boha, pochází a vyvíjí se pouze z vyzařování Božího.

Přestože to již z Poselství zcela jasně vyplývá, pokud jste je **správně** sledovali, tak přece zatím považují mnozí posluchači a čtenáři bytostné jen za oblast stvoření mezi duchovnem a jemnohmotností, za oblast, ze které přichází bytosti živlů, jako elfové, rusalky, gnomové, salamandři, a dále také duše zvířat, které přece v sobě nenesou nic duchovního.

Samo o sobě to doposud nebylo myšleno falešně, protože oblast mezi duchovním a jemnohmotností je jednoduše jen bytostné, ze kterého se Božské, čistě duchovní a duchovní již oddělilo. Je to ta nejtěžší v sobě ještě pohyblivá vrstva, zatímco se z ní pak ještě v dalším ochlazení odděluje a klesá hmotnost, která ve svém prvním ochlazení zůstává jako těžkopádná jemnohmotnost, ze které se pak ještě odlučuje v sobě nepohyblivá masa hrubohmotnosti.

Avšak i mezi těmito dvěma ve svém druhu vzájemně cizími hmotnostmi je ještě mnoho zvláštních odstupnění. Tak například země není z nich nejtěžkopádnější. V hrubohmotnosti jsou ještě

odstupnění, která jsou daleko těžší, mnohem hutnější a kde je tudíž pojem času a prostoru ještě mnohem zúženější, zcela jiný než zde, v ještě pomalejším pohybu s tím spojeném, a proto i v těžkopádnější možnosti vývoje.

Podle druhů schopnosti pohybu formují se v těchto oblastech pojmy prostoru a času; neboť ve větší hutnosti a tíži nejenže putují pomaleji nebeská tělesa, nýbrž i těla z masa jsou těžkopádnější a pevnější, tím i mozky méně pružnější, zkrátka všechno je jiné s tímto také zcela jiným druhem a účinkem vzájemných ozařování, která jsou popudem k pohybu a současně opět také přeměňují jejich důsledky.

Právě proto, že všechno ve stvoření podléhá **jednomu** zákonu, musí se formy a pojmy vždy podle druhu pohyblivosti, která je zase svázána s příslušným ochlazením a z něho odvozenou hutností, jevit v jednotlivých oblastech vždy jinak.

Avšak tím odbočuji opět příliš daleko; neboť dnes chci především nejprve o něco víc rozšířit pojem bytostného.

Při tom sáhnu zpět k jednomu obraznému vyjádření, které jsem vám kdysi dal, a řeknu krátce:

Bezbytostné jest Bůh. Bytostné je plášť Boží. Něco jiného vůbec neexistuje. A tento plášť Boží musí být udržován čistým těmi, kteří ho tkají nebo se mohou skrývat v jeho záhybech, k nimž patří také lidští duchové.

Bytostné je tedy všechno mimo Boha, a proto sahá bytostnost až do Božské sféry, ba dokonce lze tuto sféru samotnou nazvat bytostnou.

Proto musíme nyní učinit jemnější rozlišení, abychom nedali vzniknout žádným omylům. Bude nejlepší, když pojmy rozdělíme na „**bytostné**“ a „**bytostní**“!

„**Bytostné**“ zahrnuje všechno kromě Boha, protože je to přece protějšek bezbytostného. Avšak bytostné nese při tom ještě v sobě Božské, čistě duchovní a duchovní se všemi svými zvláštními odstupněními, ke kterým jsem dosud ještě nedošel, protože by se tím v dnešní době z hlediska pochopení zašlo příliš daleko. Je zapotřebí, aby byly nejprve ve vědomí lidských duchů přesně stanoveny neochvějně **základy**, ze kterých můžeme vždy jen pozvolna malými kroky provádět rozšíření, až se stane chápání možné pro lidského ducha dostatečně obsáhlým.

Když tedy budeme v budoucnu hovořit o **bytostném**, tak je tím míněno bytostné zahrnující vše mimo Boha. Jak veliké to je, budete teprve v průběhu dalších přednášek poznávat; neboť neexistují při tom jen již známá dolů vedoucí odstupnění, nýbrž i rozličné významné **souběžné** druhy, skrze jejichž působení se stvoření rozvíjí.

Mluvím-li však o **bytostných** v množném čísle, tak jsou tím nazýváni **ti** bytostní, pod kterými jste si doposud bytostný druh jako takový představovali.

Mezi ně spadají všechny bytosti, které se zabývají **tím**, co lidé ve svém velmi povrchním způsobu nazývají **přírodou**, ke které se tedy počítají moře, hory, řeky, lesy, louky a pole a patří země, kameny a rostliny, zatímco duše zvířat je opět něco jiného, avšak přichází také z této jen bytostné oblasti.

To všechno se zcela správně označuje výrazem „bytost“.

Elfové, rusalky, gnomové, salamandři jsou tedy bytosti, které se ve svém působení zabývají **pouze hmotností**. V **tom** nacházíme nyní také vlastní možnost rozdělení.

Nyní jsou však také ještě bytosti, které jsou činné v duchovním, bytosti působící v čistě duchovním a bytosti, které jsou dokonce činné i v Božském.

Toto vědomí vám musí vzít všechny opory pro dosavadní pojem, protože jste přijali, že duch stojí nad bytostným. To se však týká jen zcela určitého druhu bytostného, tedy těch, kteří jsou činní jen ve hmotnosti, jako jsou již zmínění elfové, rusalky, gnomové a salamandři, stejně tak i duši zvířat. Avšak ničeho jiného.

Jistě si však neumíte představit, že by bytost, která je činná v čistě duchovním, a dokonce v Božském, měla stát **pod** vámi, lidskými duchy.

Abych vás zde mohl přivést k pochopení, musím nejprve přesněji vysvětlit rozdíl mezi duchem a bytostí; neboť jen tím mohu vám dát klíč ke správnému pojmu.

Mezi duchem a bytostí jakožto tvory není sám o sobě **ve stvoření** žádný rozdíl, co se týče **hodnoty**. Rozdíl je jen v různém druhu a tím dané nutnosti rozdílného druhu jejich působení! Duch, který přece také patří k velkému bytostnému, může jít cestou své vlastní volby a tomu odpovídaje působit ve stvoření. Bytost však stojí bezprostředně v tlaku Boží vůle, a nemá tedy žádnou vlastní možnost rozhodnutí nebo, jak to lidé vyjadřují, nemá svou vlastní svobodnou vůli.

Bytostní jsou budovatelé a správci domu Božího, tedy stvoření. Duchové jsou v něm hosty.

V dnešní době však stojí v pozdějším stvoření všechny bytosti **výše** než lidští duchové, protože lidští duchové se dobrovolně nepostavili do vůle Boží, k čemuž by vedl sám od sebe **normální** vývojový postup, nýbrž dali své vlastní vůli jiný směr, nastolili ji rušice tak výstavbu a harmonii a šli jinými cestami než těmi, které byly chtěné Bohem.

Druh působení je tedy jediným měřítkem hodnoty každého tvora ve stvoření.

Pod touto rušivou prací lidských duchů s jejich falešným chtěním však velmi trpěly menší bytosti působící ve hmotnosti. Avšak nyní usilovně čerpají z živoucího pramene síly, který přišel na zemi s Boží vůlí, a všechno utrpení způsobené skrze lidské duchy valí se nyní zpět na tyto původce.

Avšak o tom později. Dnes se má zformovat pojem pro základ dalšího chápání.

Archandělé v Božském jsou bytosti, protože pod největším tlakem Boží blízkosti nebylo by možné vůbec žádného chtění než toho, které se v Boží vůli čistě a neodchýlně zachívá.

Teprve v obrovské vzdálenosti, která je pro vás nepochopitelná, až na hranicích Božské sféry, tam, kde je zakotven hrad Grálu v Božském jako protipól, může se poprvé rozvinout vědomí vlastního já ve Věčných nebo, jak se někdy také označují, ve Starcích, kteří jsou současně Božskými strážci svatého Grálu. Jen vzdálení se z blízkosti Boží dalo k tomu

možnost.

A teprve odtud směrem dolů mohla se vždy v dalších vzdálenostech od blízkosti Boží vyvíjet také menší vědomá já, která tím však také žel ztratila oporu a nakonec odpadla od záchvůvů čisté vůle Boží.

Jen skrze tuto stále se zvětšující vzdálenost se mohl také kdysi změnit Lucifer a ve vlastním chtění pro sebe odříznout spojení, čímž samočinně rozevřel propast, která se časem stala nepřeklenutelnou, a on tím ztemněl, stávaje se stále těžším klesal stále hlouběji. Tak stal se ve zhutnění a ochlazení duchem, který má svobodnou vůli, a svými velikými vlohami, které mu poskytl jeho původ, byl nakonec **nejsilnějším duchem** v tomto stvoření.

Jeho falešné chtění přineslo potom neštěstí všemu duchovnímu, které se jím nejprve cítilo přitahováno a **dobrovolně** pak podlehl jeho vábení. Dobrovolně; neboť rozhodnutí pro svůj pád museli lidští duchové učinit **sami** podle zákona ve stvoření. Bez vlastního rozhodnutí k tomu bylo by pro ně nemožné, aby mohli klesnout a nyní se museli zřítit.

Avšak také v tom se jen důsledně naplnil dokonalý zákon.

—

Duchové s vlastním chtěním nemohou tedy vůbec být v bezprostřední blízkosti Boží. To je zákonitě podmíněno skrze všemohoucí sílu živoucího Světla! —

A kde jsou tedy archandělé, tam musí být také ještě jiní andělé. To spočívá již ve slově samotném. Velmi mnozí z nich jsou v Božském, stejně tak v čistě duchovním a také v duchovních

oblastech, avšak ti všichni jsou **bytosti**.

Bytosti, které se nazývají anděly, **zachvívají** se ve vůli Boží a jsou jejími posly. Oni vykonávají tuto vůli a šíří ji.

Kromě andělů jsou však ještě nesčetné bytosti, které jako kolečka velkého stroje zasahují do sebe a působí zdánlivě samostatně, avšak spolehlivě na výstavbě a údržbě celého stvoření, protože jsou pevně zakotveny v zákoně. A nad těmito všemi stojí jednotliví vůdcové, kteří jsou vybaveni pro člověka nepochopitelnou mocí, a nad těmito jsou ještě vyšší a mocnější vůdci, vždy vůči těmto předchozím jiného, cizího druhu.

Tak to jde dál a dál, až do Božského. Je to jako veliký řetěz, jehož články působíce táhnou se neroztržitelně a radostně skrze celé stvoření jako verše chvalozpěvu, které zní na počest a k chvále svého Pána.

Uvažte, že vše, co zde kolem sebe vidíte, je jen hrubým obrazem všeho výše ležícího, které se utváří vždy nádherněji, ušlechtleji a světleji, čím blíže smí být kruhu Božského. Ve všech těchto kruzích však **bytosti** neustále tvoří přesně podle vůle Boží, která spočívá v zákonech!

Všechny bytosti stojí ve službě Bohu, k čemuž se duchové teprve musí sami dobrovolně vyznat, pokud chtějí ve stvoření působit blahodárně. Půjdou-li cestou, která je jim v tom přesně předepsána a kterou mohou lehce poznat, pokud jen chtějí, tak je jim vyhrazena cesta štěstí a radosti; neboť se pak budou zachvívát společně s bytostmi, které jim cestu pomocně urovnávají.

Ke každé falešné cestě se však duchové musí nutit zcela zvláštním rozhodnutím. Tím však potom přináší jen kletbu a vytváří si utrpení, nakonec zřícení a nutnost vyřazení ze stvoření, do nálevky rozkladu, jakožto neschopní pro Bohem chtěný a zákony podmíněný další vývoj všeho doposud vzniklého.

Jedině duchovní se vyvíjelo falešným směrem rušícím harmonii. Po soudu mu bude ještě jednou poskytnuta lhůta ke změně skrze Bohem chtěnou říši tisíce let. Nedosáhne-li tam bezpodmínečné pevnosti k dobru, tak musí být duchovno opět staženo zpět až k oné hranici, kde se **nemůže** vyvíjet k sebevědomí, aby konečně zavládl mír a radost v říši Boží pro všechny tvory!

Takový jsi, člověče, jako jediný, kdo působí **rušivě** ve chtěné kráse tohoto stvoření, když má být nyní pozvednuto ke svému nutnému obratu do stavu hrubohmotného ráje. Spěchejte; neboť jen ve **věděni** se, vy lidé, můžete ještě vyšvihnout vzhůru! Učte se na tom, co vám zvěstují, stavte z toho svou **novou** cestu, která vás musí vést ke Světlu. Sílu k tomu obdržíte, jakmile k tomu otevřete své duše.